

ΑΤΤΑΝΤΗΣ ΕΙΣ

Θα μπορούσαν να επισημανθούν τα ακόλουθα στοιχεία, που είναι κοινά με στοιχεία ενός θεατρικού έργου: Έτσι, στο διήγημα συμμετέχουν πολλά πρόσωπα, που δρουν

- είτε ως πρωταγωνιστές
- είτε ως δευτεραγωνιστές
- είτε ως σιωπηρά (βουβά) πρόσωπα
- χρησιμοποιείται σε πολλά σημεία ο διάλογος, ένα από τα πιο απαραίτητα στοιχεία του θεατρικού λόγου
- παρατηρείται εναλλαγή προσώπων, σκηνών, επεισοδίων.
- παρουσιάζονται διαφορετικοί χώροι, που εναλλάσσονται, όπως τα σκηνικά του θεάτρου (το εσωτερικό του σπιτιού, η αυλή του, η εκκλησία, ο χώρος του γάμου κ.ά.)
- ..
- υπάρχουν δομικές ενότητες με σχετική αυτοτέλεια, όπως οι πράξεις ενός θεατρικού έργου.
- ο ίδιος ο αφηγητής στήνει τα πρόσωπα με θαυμάσιες σκηνοθετικές οδηγίες.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα θεατρικών αποτελεσμάτων
αποτελεί η συντομή της ιεροδεσιάς. Υπάρχει
συννοθετική διαίσταση στην οποία περιγραφή,
κίνηση (μέσα - έξω, ψηλά - χαρούμα).

Παρατηρείται εναλλαγή συντομών (από το
πέρα της έκεινης μεταφέρονται τα μέση
της οινογένειας, ο ιερέας και οι ολοι οι υατοίνοι
του χωριού στην αυλή του σπιτιού.). Επίσης,
συμμετέχουν τα πρόσωπα είτε ως πρωταγωνιστές
(μπτέρα) είτε ως δευτεραγωνιστές (γαιδιά)

στη σκηνή.

Β.1.

Η αφηγηρατική ενότητα διατηρεί σύλλογα τα γνωρίσματα της γλώσσας του Βιγουνού. Σε αυτή τη διάρκεια της αφήγησης η γλώσσα που επιλέγεται είναι η οιδαρτίουσα, μια οιδαρτίουσα μετόρθονταρπτή ή και ευηλλαστή. Η ίδια γλώσσα επιλέγεται και στις περιγραφές του, μια θαυμασία δηλαδή και άρπια οιδαρτίουσα. Η αφήγηση από τον αφηγητή παιδί είναι ρητολογική, γι' αυτό και περιέχει περιβοτέρα στοιχεία διμοτικής. Η αφήγηση από τον αφηγητή - ευηλλαστικά γίνεται στην οιδαρτίουσα, αφού αυτή είναι πιο επισκριπτή γλώσσα. Η προβαρμογή της γλώσσας στην πραγματικότητα (χρόνος - πνεύμα) χαρίζει αρροτία στο έργο, γνωτισμό, ζήτηση ράρησης του οραγκωστού, ιδιαιτέρα τη χρήση των λαϊκών ντόπιων ευφράσεων (διμοτική).

Παραδεγματικά οιδαρτίουσας: αἱ οἰνορομιαι
δυναχέρειαι ἐνορυφωθῆσαν ... τροφίμων..

Παραδεγματικά διμοτικής: "Πτοιος ἀπὸ σᾶς
εἶναι οὐδὲ ἔδινος οὐδὲ γέγεντος οὐδὲ γονίος
τῷ που διατί τάτια περισσότερον ἀπὸ την
Δεσμοτική την Κηφαλλίεσσαν..

Ιδιωματοροι: "Δος το πίσου"
"Κοιλιάργανον"

Στο οπρείο αυτό ο αφηγητής αναφέρεται στη γινή της πρώτης υιοθετημένης κοπέλας με τέσσερα ρήματα: "πύγιον, ἀντράρην, επροικοιόν, ὑγανδρεύν". Η παραπρέπεια, λοιπόν, δύο φορές των γεγονότων της αφηγήσεως, για να αποβάλλεται δευτερεύοντα στοιχεία από την αυτήν, και να αποφυγήσει η χαλαρότητα, αφού ο αφηγητικός του στόχος είναι να αποκάλυψε τους μυστικούς, οι οποία προώθεται από τα γεγονότα που ακολουθούν καλευκειρίμενα από τη δεύτερη υιοθεσία. Άλλωστε, το γεγονός αυτό ευκδέεται με την απονοία του αφηγητή από τα δρώμενα, καθώς την περίοδο αυτή βρίσκεται στην ζευγτιά. Φαίνεται πώς δεν επιλύρει να αναφέρεται σε γεγονότα τα οποία δε βίωσε και γνωρίζει μόνο από διηγήσεις των αδερφών του.

Συγχρόνως με τη συνοπτική αυτή ητριγραφή και σε συγδυαμό με το "λεπτήν", που δεν αποβάλλεται μπροστά από "το κοραβίον", και το "ώς" που μαρτυρά την αίνου των παιδιών στο δευτερό παρατυρό της πραγματικής αδερφής, φαίνεται να ταξεδεύεται καλ ο αφηγητής με το μέρος των αδερφών του. Συναίσθιμα αδιαφορίας και αποίστειας κυριαρχούν στην ψυχή των για τη δεύτερη αδερφή, εγκατίας, θρησκείας, της στάσης της μητέρας του.

B2. p.

Το επιχείρημα αυτό της μητέρας αποτελεί την ιστοτητή προεπαίδεια της να γίνεται το γέρο της, ώστε να αποδεχτεί το γαιδί. Το επιχείρημα της είναι ένα τέλειο παράδειγμα γενθαίσ και οργάνωσης λόγου. Συγκεκριμένα η θέση της: "Δεν είναι χέρι το γαιδί," αιτιολογείται με το συλλογισμό: "Τότε πρέπει τριών μηνών... στην κοινιά εσώς."

Αυτό που επιτυγχάνεται με την αναδρομή είναι να δοθεί ένα επιχείρημα εντυπωσιακό λεπτούσα, με το οποίο αποτυπώνεται η συναίσθημαση ψόρτισης της μητέρας, ούτις πάσχει ως προς την ηλικία. (Δεν το γεννήσει.) Επολ., ο συγγραφέας με την αναδρομή απονομάζεται την αβνυαρία του επιχειρήματος της μάινας και προωθείται η απονάλυψη του αραρτήματος.

Η πράξη της νιοδεσιας (στην Ανατολική Θράκη
 στα μέσα του 19^{ου} αιώνα) γίνεται με υπόνοια οιδορι-
 σμένο τελετουργικό, θρησκευτικό και λαϊκό. Στο
 συγκεκριμένο χωρίο προιγραφεται το τελικό στάδιο
 της συνύνησης στο οποίο η λεπτή μάρτυρα επρέπε να
 πάρει την τελική έγγρηση για τη νιοδεσία του
 κοριτσιού, εφόσον αυτό δεν διεκδικούνταν από
 άλλη οινογένετα (στοιχείο πλογραφίας). Παράλληλα,
 η συγκεκριμένη συνήγορη διανατέλευτης από έντονα
 συναισθήματα. Τα συναισθήματα της μητέρας
 Δεσποινίνης είναι φαντασία, Ευβοϊκής, υαλίνης νιωτής
 έντονο φόρο ουραγών για την αισιά Ευβοϊκή
 της υπόθεσης: "Η μητήρ μου... έτρεμεν... έυτυχιαν
 της". Άπο την άλλη, είναι προφανές ότι οι φυσικοί
 γορτίσι αποχωρισμοί το παΐσι τους παρά τη θέληση
 τους και βιώνουν συγκρατημένα συναισθήματα
 πόνου και σηραγγού: "Ο γατήρ του κορασίου
ώχρος και ζέβλεψε ηερίδυπος έμπρος του.",
 "Η συγγύος του ζευζαίεν... εἰς τού ὥμον του."
 Άπο τη συνήγορη λοιπόν, επιβεβαιώνεται ότι ο Γ. Βιγι-
 νόνος έκτος από πλογραφος - πεαδιστής είναι και
 άριστος ψυχογράφος, υαλίνης εγκα τη συνατότητα και
 διεισδύει στα μύχα της γυνής των ηρωών του και
 να ματαγράψει τα συναισθήματά τους.

Ομοιότητες

- Κοινό δεματιού μοτίβο των δύο υπέριων αντιτάξεων το γεγορός της νιοδεσίας. Στο "Αμάρτυρα της μητρός μου" η μητέρα "ἐπνύγησε τὸν ἀριθμὸν πας δι' εὐρὶς φέρων οὐρασίου" και αντίστοιχα στο υείρη των Ι. Κορδυλαίων, ο Τάσος βρήκε έτρεις γαιδί "τ' ὥρ-ριψαν χῆρες την νιώτη μέσας την ωάσσα που κα-ρόπουντα!"
- Οι αριγότες συριζινες αρχιγείαν την οινογένετιαν και έματαζηγεύει το γαιδί της. Στο "Αμάρτυρα της μητρός μου" το γεγορός αυτοί απονολάζονται από τα συριζινάτα των γονέων και τη δύσουσδια και αποχωρίσαντα το γαιδί τους: "Ο πατέρας του κορασίου ἦτον ἀχροί... γριζίδηνος. Η σύγυρας των ἔγιατεν ἀκεφυρημένη εἰς τὸν ἄμρον ταῦτα. Αντίστοιχα στο υείρη των Ι. Κορδυλαίων η γριά απονολάζεται: "Τα ἵτο γαιδί ωαρριάς φτωχής που δὲν εἶδε τι να το ωάρει και τό γέτοαζε.."
- Η πράξη της νιοδεσίας διαπίστεται για την αριθμητική της, και όμως και στις δύο γέτρηστις οι αποδείξεις δείχνουν ευπόρια παρόλεις της οινονορινές δύσουσδιας και της άνοιξης που πρέπει να υποστηνεί για την ανατροφή των γονιών. Στο Αμάρτυρα "Αἱ οινονοριναὶ μας δυσχέρειας ἐνορυφῶντες, διαν τὴν ἐπῆδην ἀρρορεία... Άγαρη μήτηρ, ἀρει ν' απελπισθῆ περὶ τῆς διατροφῆς ἡρῷον αὐτῶν, ἐπνύγησε τὸν ἀριθμὸν

μας δι' ἔρος γέται κορασίον». Επίσης η μπτέρα
"εφίγγασα τρυπήρως εἰς τὴν ἀγνοίαν της ἐν
δεύτερον κορασίουν. Παρόμοια ο Τάσος αναφέρει
"Τὸ λυητῆραι τὸ κακόροιρον καὶ οροθογτί^τ
τις δυσυνοδίες τας" "Ἐγώ βρούσω μισίμει δραχμή^τ
της ἡγερά καὶ δύο καρριά ψοραί σοιν μᾶς
δώσων καὶ μήτε πετιμάρα."

Διαφορές

- Στο "Αμάρτυρα της μητρός μας" η πρώτη νιολέσια αυγήλαβει συγκινητικό τελεταργινό παι περιλαμβάνεται ένα ψηνευετικό καν ένα ζαΐνο δριώγενο μη κομπό-ποιει (σύρφωνα ότι τα δεδομένα της εποχής) το γεγονός. Αντιθέτω, στο αδιδάστο υδίμερο δε γίνεται αναφορά σε τέτοια συννή, αφού το νιολετηρικό ωρίτσιο βρέγμε τυχαία στο περια τον ιαστρό. Στο "Αμάρτυρα της μητρός μας" διατολιθούντων το τελεταργινό: "ἡ νιολέτηνεις ἐξίτιο γατινγκριλινή... μεράλιφωνς..". Στο αδιδάστο το τυχαίο γεγονός φαίνεται από το "αἱ δέν μᾶς ταχίτις Ἐρᾶς... να την ολεψώντας"
- Στο "Αμάρτυρα της μητρός μας" και στις δύο νιολέσιες υπαρχει μία μπτέρα η οποία αναγνέται, παιδιά να νιολετήγεται καν ένα έτοιμο οινογενειακό πλοιβάλιδον για να το υποδεχτεί. Αντιθέτω, στο αδιδάστο, ένας πορακικός άγρωπος, χωρίς οινογενεια

Ερχετού γαρνινά απηγέτων ρέα ήρο
Πουδί που καλύπτει τα το βούλγει, που να βρέθη
Ζευς γι' αυτό. Συγκαριέτε "Στο Αρρενό της
μητρός μας" αυτό φαίνεται: "μέτα μαυρας προσπαθίας
να γοργώσεις να σιωνετήγει..". Η από "εφίγγασα τρυφέρων
εις την άγναθην της ἐν δεύτερον κοράσιον..". Στο
αδίβατο αυτό απονοστεύεται, από: "Τέρριζαν
της την ρύκτα μέσα γ's την υιόσσα που μαρόμανε,
την ώρα της βροχής..". Και από: "Όντες την μάνη
μας ἔδω λα την το μήταινα μαι να δάλευε νε
το άναρρεγυρέ.."

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΑΡΓΥΡΗ ΣΙΡΔΑΡΗ

Kal;Συνίκεσα

Αγωνίσου

ΜΓΙΩΡΕΙΣ

S